

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL UAB „B1“ 2014-05-15 SKUNDO**

2014 m. rugpjūčio 27 d. Nr. S-162 (7-172/2014)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininko
komisijos narių

sekretoriaujant
dalyvaujant mokesčių mokėtojos atstovei
dalyvaujant mokesčių administratoriaus atstovui

Stepono Vytauto Jurnos
Rasos Stravinskaitės
Editos Veršelienės
Linos Vosylienės – pranešėja
Jūratei Dalmantaitei
V. R.
D. K.

2014 m. rugpjūčio 26 d. posėdyje išnagrinėjusi UAB „B1“ (toliau – Pareiškėja) 2014-05-15 skundą dėl Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2014-04-28 sprendimo Nr. 1A-220, n u s t a t ė:

Muitinės departamentas, patvirtino Kauno teritorinės muitinės (toliau – Vilniaus TM) 2014 m. sausio 20 d. supaprastinto patikrinimo ataskaitą Nr. 4KM19/39-0037S.

Sprendime nurodoma, kad Pareiškėja importavo iš Rusijos Federacijos mineralines trašas ir deklaravo jas elektroninėje importo deklaracijoje (toliau – EID) 13LTKR2000IM039CB1 (2013-12-30) išleidimo į laisvą apyvartą muitinės procedūrai. Po mitinio įforminimo Pareiškėja su 2014 m. sausio 6 d. prašymu kreipėsi į Kauno TM dėl importo mokesčių perskaičiavimo minėtoje EID, taikant lengvatinę maito tarifo normą pagal pateikiamą kilmės sertifikatą Forma A. Kauno TM 2014 m. sausio 20 d. supaprastinto patikrinimo ataskaita Nr. 4KM19/39-0037S šio prašymo netenkino.

Sprendime nurodoma, kad nagrinėjamu atveju aktualus 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 978/2012, kuriuo taikoma bendrųjų maitų tarifų lengvatų sistema ir panaikinamas Tarybos reglamentą (EB) Nr. 732/2008, taikymas, t. y. ar prekių, importuotų iš Rusijos Federacijos į Bendrijos maitų teritoriją iki šio reglamento įsigaliojimo, apmokestinimui gali būti taikomos tarifų lengvatų, jei prašymai jas taikyti pateikti jau jam įsigaliojus (2014-01-01).

Nurodoma, kad Įgyvendinimo nuostatų 889 straipsnio 1 dalis nustato, kad kai prašymas grąžinti arba atsisakyti išieškoti maitus pagrįstas tuo, kad tuo metu, kai buvo priimta išleidimo į laisvą apyvartą deklaracija, prekėms galėjo būti pritaikytas sumažintas arba nulinis importo tarifas, maitai grąžinami arba atsisakoma juos išieškoti tik tada, jei prašymo grąžinti arba atsisakyti išieškoti ir kitų būtinų dokumentų pateikimo metu nebuvo sugrąžinta įprastinė maito norma. Jei nurodytos sąlygos neįvykdomos, nepaisant to, leidimas grąžinti maitus arba atsisakyti juos išieškoti suteikiamas, jeigu sumažintas arba nulinis tarifas prekėms nebuvo pritaikytas dėl pačios muitinės klaidos, o išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijoje buvo nurodyti visi duomenys ir prie jos buvo pridėti visi dokumentai, būtini sumažinto arba nulinio tarifo taikymui.

Teigiama, kad iš paminėtos teisės normos matyti, kad tam, jog būti galima grąžinti maitus ar atsisakyti juos išieškoti turi būti išpildytos dvi sąlygos, t. y. pirma, išleidimo į laisvą apyvartą metu prekėms galėjo būti pritaikytas sumažintas arba nulinis importo tarifas, ir antra, prašymo grąžinti

muitus ar atsisakyti juos išieškoti ir kitų būtinų dokumentų pateikimo metu neturi būti grąžinta įprastinė maito norma. Nurodoma, kad iš bylos medžiagos nustatyta, kad nagrinėjamu atveju yra išpildyta tik viena iš dviejų būtinų sąlygų, t. y. išleidimo į laisvą apyvartą metu prekėms galėjo būti pritaikytas sumažintas arba nulinis importo tarifas, tačiau prašymo grąžinti maitus ar atsisakyti juos išieškoti ir kitų būtinų dokumentų (kilmės sertifikato Forma A) pateikimo metu buvo jau buvo taikoma įprastinė maito norma. Taigi, teigiama, kad Pareiškėja nepagrįstai skunde lengvatinio maitų tarifo taikymą sieja tik su išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijos priėmimo momentu. Pažymėta, kad nagrinėjamu atveju nenustatyta aplinkybių, kurios leistų taikyti minėtoje teisės normoje numatytą išimtį. Deklaracijoje nebuvo nurodyti visi duomenys ir prie jų nebuvo pridėti visi dokumentai, būtini sumažinto arba nulinio tarifo taikymui, todėl maitinės klaidos, dėl kurios turėtų būti suteiktas leidimas grąžinti maitus ar atsisakyti juos išieškoti, nagrinėjamu atveju nėra.

Pažymėta, kad 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 978/2012, kuriuo taikoma bendrųjų maitų tarifų lengvatų sistema ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 732/2008, paskelbtas 2012 m. spalio 31 d. (OL 2012 L 303, p. 1-82), todėl nuo šio momento Pareiškėja privalėjo žinoti apie lengvatinio tarifo panaikinimą prekėms nuo 2014 m. sausio 1 d. ir imtis priemonių, kad reikiami dokumentai būtų gauti laiku. Nurodoma, kad Teisingumo Teismas ne kartą yra nusprendęs, kad ūkio subjektai, esant sutartiniams santykiams, privalo imtis būtinų priemonių, kad apsisaugotų nuo paskesnio išieškojimo rizikos (1999 m. gruodžio 9 d. nutarties *CPL Imperial 2 ir Unifrigo prieš Komisiją*, C-299/98 P, Rink. p. I-8683, 38). Taigi, mokesčių administratoriaus nuomone, Pareiškėjos skundo argumentai dėl teisėtų lūkesčių, teisinio tikrumo bei saugumo principų pažeidimo laikytini kaip jos gynybinė pozicija, siekiant išvengti mokesčių mokėjimo.

Pareiškėja skunde nurodo, kad nesutinka su ginčijamu Maitinės departamento prie Lietuvos Respublikos Finansų ministerijos sprendimu. Savo poziciją grindžia šiais motyvais.

Skunde Pareiškėja nurodo, kad Maitinės departamentas, priimdamas ginčijamą sprendimą, taikė 1993 m. liepos 2 d. Komisijos reglamento (EEB) Nr. 2454/93, išdėstančio Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos maitinės kodeksą, įgyvendinimo nuostatas (toliau – įgyvendinimo nuostatos) 889 straipsnio 1 dalies nuostatas. Pareiškėja pažymi, kad sutinka su Maitinės departamento sprendime nurodytu teiginiu, kad šiuo konkrečiu atveju 2014-12-30 deklaracijoje nebuvo nurodyti visi duomenys ir prie jos nebuvo pridėti visi dokumentai, būtini sumažinto arba nulinio tarifo taikymui ir todėl šiuo konkrečiu atveju nėra (nebuvo) maitinės klaidos, dėl kurios turėtų būti suteiktas leidimas grąžinti maitus ar atsisakyti juos išieškoti.

Skunde pažymėta, kad būtinas prekių kilmės sertifikatas Forma A maitinei kartu su deklaracija nebuvo pateiktas tik dėl prekių pardavėjo kaltės, šiam savalaikiai nepateikus tų dokumentų pirkėjui, t. y. Pareiškėjai. Tačiau atkreiptas dėmesys į tai, kad bendrovė, kaip sąžiningas mokesčių mokėtojas, iš tiekėjo (prekių pardavėjo) gavusi dokumentus, t. y. Bendrųjų preferencijų sistemos kilmės sertifikatą Formą A Nr. A060360, patvirtinantį jame išvardintų prekių Rusijos preferencinę kilmę, iš karto nedelsiant jį pateikė maitinei kartu su prašymu. Tačiau mokesčių administratorius neatsižvelgė į šias aplinkybes ir Pareiškėjos prašymo netenkino, vadovaudamasis formaliomis teisės aktų nuostatomis.

Pareiškėjos manymu, toks sprendimas pažeidžia teisėtų lūkesčių principą, kurio turinį nuosekliai atskleidžia Konstitucinis teismas savo praktikoje. Nurodo, kad dar 2001 m. gruodžio 18 d. nutarime Konstitucinis teismas yra išaiškinęs, kad teisėtų lūkesčių apsaugos principas siejasi su visų valstybės institucijų pareiga laikytis prisiimtų įsipareigojimų. Šis principas taip pat reiškia įgytų teisių apsaugą, t. y. asmenys turi teisę pagrįstai tikėtis, kad jų pagal galiojančius teisės aktus įgytos teisės bus išlaikytos nustatytą laiką ir galės būti realiai įgyvendinamos. Konstitucinis Teismas 2001 m. liepos 12 d. nutarime yra konstatavęs, kad pagal šį principą teisinį reguliavimą galima keisti tik laikantis iš anksto nustatytos tvarkos ir nepažeidžiant Konstitucijos principų bei normų, būtina *inter alia* laikytis principo *lex retro non agit*, teisinio reguliavimo pataisomis negalima paneigti asmens teisėtų interesų ir teisėtų lūkesčių. Pareiškėja taip pat nurodo, kad Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo praktikos, taikant Administracinių bylų teisenos įstatymo normas, apibendrinime (LVAT biuletenis Nr. 23) yra pažymėta, kad *lex retro non agit* principas grindžiamas Lietuvos Respublikos Konstitucijos 7 straipsnio 2 dalimi, pagal kurią galioja tik paskelbti įstatymai.

Šios nuostatos svarba ne kartą akcentuota konstitucinėje doktrinoje. Konstitucinis Teismas, aiškindamas Konstitucijos 7 straipsnio 2 dalies nuostatą, ne kartą yra nurodęs, jog joje atsispindi teisės principas, jog paskelbti įstatymai galioja į ateitį ir neturi grįžtamosios galios (*lex retro non agit*); taigi įstatymai taikomi tiems faktams ir pasekmėms, kurios atsiranda po šių įstatymų įsigaliojimo; reikalavimas, kad paskelbti įstatymai galiotų į ateitį ir neturėtų grįžtamosios galios - svarbi teisinio tikrumo prielaida, esminis teisės viešpatavimo, teisinės valstybės elementas (Konstitucinio Teismo 2001 m. sausio 11 d., 2003 m. rugšėjo 30 d. nutarimai). Be to, Konstitucinis Teismas 2007 m. lapkričio 29 d. nutarime konstatavo, kad nei įstatymu, nei poįstatyminiais aktais negalima nustatyti tokio teisinio reguliavimo, kuriuo būtų įsiterpta į jau pasibaigusius teisinius santykius. Tokiu reguliavimu, kuriuo teisės normos galėtų būti pakeistos, kai reguliuojami santykiai jau yra baigti, būtų sudarytos prielaidos paneigti asmenų teisėtus lūkesčius, teisinį tikrumą ir teisinį saugumą, konstitucinį teisingumo principą. Taigi teisės aktai pagal bendrą taisyklę netaikomi tiems įvykusiems teisiniams faktams ir teisiniams padariniams, kurie atsirado iki naujai priimto teisės akto įsigaliojimo.

Pareiškėjos nuomone, sprendimais atsisakant patenkinti Pareiškėjos prašymą dėl mokesčių perskaičiavimo priimtas iš principo atgaline data, t. y. prekėms, išleistoms į laisvą apyvartą 2013 m. gruodžio 30 d., pritaikomos Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 978/2012 nuostatos dėl lengvatos panaikinimo iš Rusijos Federacijos kilusioms prekėms, nors šios nuostatos turi būti pradedamos taikyti tik nuo 2014 m. sausio 1 d. Pažymėta, kad pagal 1992 m. spalio 12 d. Tarybos Reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Europos Bendrijos muitinės kodeksą, 67 straipsnį, taikant visas nuostatas, reglamentuojančias muitinės procedūras, kuriai deklaruojamos prekės, atlikimo tvarką, remiamasi deklaracijos priėmimo muitinėje data, išskyrus tuos atvejus, kai specialiai nustatyta kitaip. Nurodoma, kad 2013 m. gruodžio 30 d. pateikusi deklaraciją (EID), tačiau dėl prekių tiekėjo kaltės negalėdama pateikti Bendrųjų preferencijų sistemos kilmės sertifikatų Forma A ir dėl to negalėdama deklaracijoje taikyti lengvatinio mokesčių tarifo, Pareiškėja pagrįstai tikėjosi, kad galės pateikti prašymą patikslinti deklaraciją vėliau, kai tik gaus prekių kilmę patvirtinantį sertifikatą. Teigiama, kad tokią praktiką Pareiškėja taikė ne kartą ir visi jos prašymai buvo patenkinti, todėl Pareiškėja turėjo teisėtą lūkestį, kad iki 2014 m. sausio 1 d. į laisvą apyvartą išleistos prekės bus apmokestinamos pagal iki 2014 m. sausio 1 d. galiojančius teisės aktus.

Pareiškėjos nuomone, mokesčių administratorius vadovavosi tik formaliomis teisės aktų nuostatomis, neatsižvelgdamas į Pareiškėjos, kaip sąžiningo mokesčių mokėtojo, teisėtus lūkesčius ir neatsižvelgdamas į protingumo ir teisingumo kriterijus. Pažymėta, kad teismų praktikoje Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas ne kartą yra pasisakęs, kad „<...> mokesčių teisingumo principas yra neatsiejamas nuo Mokesčių administravimo įstatymo 8 straipsnio 3 dalyje įtvirtintos mokesčių administratoriaus pareigos, administruojant mokesčius, vadovautis protingumo ir teisingumo kriterijais. Mokesčių administratorius savo veikloje privalo vadovautis ne tik formaliomis mokesčių teisės aktuose nustatytais taisyklėmis, bet ir minėtais kriterijais (2005 m. gegužės 3 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A5-518/2005; taip pat žr. 2007 m. lapkričio 29 d. nutartį administracinėje byloje Nr. A17-1086/2007; 2005 m. rugšėjo 14 d. sprendimą administracinėje byloje Nr. A5-1075/2005). Vadovaujantis protingumo ir teisingumo kriterijais privalo būti atliekamas mokestinis patikrinimas, nepažeidžiant mokesčio mokėtojų teisių (2008 m. sausio 31 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A555-158/2008; 2009 m. gegužės 28 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A556-670/2009; 2009 m. birželio 18 d. nutartis administracinėje byloje Nr. A556-483/2009), vertinamas mokesčių mokėtojų sąžiningumas (2004 m. spalio 27 d. plenarinės sesijos nutartis administracinėje byloje Nr. An-355/2004, Administracinių teismų praktika Nr. 6, 2004, p. 128-143), vykdomos kitos mokesčių administravimo procedūros ar atliekami atskiri mokesčių administravimo veiksmai“.

Pareiškėja skunde teigia, kad akivaizdu, kad mokesčių administratorius šiuo konkrečiu atveju neatsižvelgė į eilę svarbių aplinkybių, tokių kaip mokesčių mokėtojo sąžiningumą, ilgalaikę darbo praktiką ir nuolatinį nepriekaištingą savo, kaip mokesčių mokėtojo, pareigų vykdymą, į nuolatinį, savalaikį ir didelių mokesčių valstybei mokėjimą, į tai, kad prekės kilmės dokumentas (kaip minėta aukščiau ir prašyme bei skunde) kartu su 2013-12-30 deklaracija buvo nepateiktas tik dėl prekių pardavėjo kaltės ir į tai, kad šiuo atveju nebuvo jokios tyčinės kaltės iš mokesčių mokėtojo pusės; kad prašoma perskaičiuoti mokesčius už dar iki lengvatinio tarifo panaikinimo prekėms įsigaliojimo, t. y. iki 2014-01-01, pirktooms ir deklaruotoms prekėms ir kt. svarbias aplinkybes. Taip pat atkreiptas

dėmesys, kad MAĮ 3 straipsnio 5 dalyje nurodyta, kad visi Lietuvos Respublikos mokesčių teisės aktų prieštaravimai ar neaiškumai aiškinami mokesčių mokėtojo naudai.

Pareiškėja, vadovaudamasi 1992-10-12 Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą, 243 str., MAĮ 144 str., 145 str., 1 d. 152 str. 2 d. 153 str. 1 d., ir 155 str. 1 d., prašo pakeisti Muitinės departamento 2014 m. balandžio 28 d. sprendimą Nr. 1A-220, taip pat Kauno TM 2014-01-20 sprendimą ir ištaisyti 2013 m. gruodžio 30 d. deklaraciją Nr. 13LTR2000IM039CB1, perskaičiuojant importo mokesčius: maitas - 2147 Lt, pridėtinės vertės mokestis - 15643 Lt. Pareiškėja taip pat prašo sustabdyti Kauno TM 2014-01-20 sprendimo vykdymą, iki bus priimtas galutinis ir neskundžiamas sprendimas byloje.

Byloje nustatyta, kad Pareiškėja iš Rusijos Federacijos importavo ir 2013-12-30 pateikusi muitinės deklaraciją į laisvą apyvartą Europos Sąjungoje išleido mineralinių trąšų siuntą, pritaikiusi standartinį maito tarifą. Byloje nustatyta, kad tuo metu, kai buvo priimta išleidimo į laisvą apyvartą deklaracija, galiojo Tarybos reglamentas (EB) Nr. 732/2008, kuriuo taikoma bendrųjų maitų tarifų lengvatų sistema, remiantis kuria iš Rusijos Federacijos importuotoms prekėms *galėjo būti paprašyta* pritaikyti lengvatinį tarifų režimą. Iš bylos medžiagos matyti, kad Muitinės departamentas 2014-04-28 sprendimu Nr. 1A-220 patvirtino Kauno TM 2014 m. sausio 20 d. supaprastinto patikrinimo ataskaitą Nr. 4KM19/39-0037S, kuria atmestas 2014-01-06 Pareiškėjos prašymas taikyti lengvatinį maito tarifą ir perskaičiuoti importo mokesčius.

Pareiškėjos nuomone, nagrinėjamu atveju buvo sumokėta (įskaityta) per didelė mokesčio suma, nes išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijų priėmimo metu prekėms buvo pritaikytas ne lengvatinis, o standartinis maito tarifas, todėl ši suma Pareiškėjai turi būti gražinta (įskaityta). Kadangi ginčas dėl teisės į permokėtą mokesčio dalį yra mokestinis ginčas MAĮ 2 str. 20 d. ir Administracinių bylų teisenos įstatymo 2 str. 18 d. taikymo prasme, Komisija pagal kompetenciją pasisako dėl ginčijamo mokesčių administratoriaus sprendimo.

Komisija atkreipia dėmesį į tai, kad Pareiškėja išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijos įforminimo metu lengvatinio maito režimo taikyti neprašė, todėl *sprendama dėl mokesčių permokos egzistavimo fakto*, pažymi, kad ginčo išsprendimui yra aktualus tas teisinis reglamentavimas, kuris apibrėžia lengvatinio tarifų režimo suteikimo, išleidus prekes į laisvą apyvartą, taisykles. Pažymėtina, kad kiek tai susiję su maitų gražinimo procedūra (Muitinės kodekso 236 str. 1 d.), Reglamento Nr. 2454/93 889 straipsnio 1 dalyje buvo įtvirtintos kelios taisyklės dėl lengvatinio tarifų režimo suteikimo išleidus prekes:

„Kai prašymas gražinti arba atsisakyti išieškoti pagrįstas tuo, kad tuo metu, kai buvo priimta išleidimo į laisvą apyvartą deklaracija, prekėms galėjo būti pritaikytas sumažintas arba nulinis importo tarifas, pagal tarifinę kvotą, tarifinę viršutinę ribą arba kitą lengvatinį tarifų režimą, maitai gražinami arba atsisakoma juos išieškoti tik tada, jei prašymo gražinti arba atsisakyti išieškoti ir kitų būtinų dokumentų pateikimo metu:

- tarifinė kvota, tais atvejais, kai ji taikoma, buvo neišnaudota;
- kitais atvejais, – nebuvo sugražinta įprastinė maito norma.

Jei ankstesnėje pastraipoje nurodytos sąlygos neįvykdomos, nepaisant to, leidimas gražinti maitus arba atsisakyti juos išieškoti suteikiamas, jeigu sumažintas arba nulinis tarifas prekėms nebuvo pritaikytas dėl pačios muitinės klaidos, o išleidimo į laisvą apyvartą deklaracijoje buvo nurodyti visi duomenys ir prie jos buvo pridėti visi dokumentai, būtini sumažinto arba nulinio tarifo taikymui.“

Iš bylos medžiagos matyti, kad 2014-01-06 prašymas perskaičiuoti mokesčius, taikant lengvatinį maito režimą kartu su Bendrųjų preferencijų sistemos kilmės sertifikatu (toliau – sertifikatas), patvirtinančiais prekių Rusijos Federacijos preferencinę kilmę, Pareiškėjos buvo pateikti jau galiojant 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 978/2012 41 str. nuostatai dėl Tarybos reglamento (EB) Nr. 732/2008 panaikinimo nuo 2014-01-01 bei atitinkamai 43 str. 2 ir 3 d. nuostatoms, t. y. nuo 2014-01-01 pradėjus taikyti naująją bendrųjų lengvatų sistemos schemą, patvirtintą 2014-2023 metų laikotarpiui, pagal kurią kai kurios šalys (taip pat ir Rusijos Federacija), buvo išbrauktos iš šalių, kurioms suteikiamos lengvatos pagal bendrųjų lengvatų sistemą, sąrašo. Pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju nenustatyta aplinkybių, kurios leistų taikyti minėtoje teisės normoje numatytą išimtį: deklaracijose nebuvo nurodyti visi duomenys ir prie jų nebuvo pridėti visi dokumentai, būtini sumažinto arba nulinio tarifo taikymui, todėl muitinės

klaidos, dėl kurios turėtų būti suteiktas leidimas gražinti muitus ar atsisakyti juos išieškoti, nagrinėjamu atveju nėra. Atsižvelgiant į minėtą teisinį reglamentavimą, Komisija daro išvadą, kad mokesčių administratorius pagrįstai atmetė Pareiškėjos 2014-01-06 prašymą.

Vertindama Pareiškėjos skundo argumentus dėl *lex retro non agit*, teisėtų lūkesčių, teisinio tikrumo bei saugumo teisės principų pažeidimo nagrinėjamoje byloje, Komisija atkreipia Pareiškėjos dėmesį į tai kad 2012 m. spalio 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (ES) Nr. 978/2012, kuriuo taikoma bendrųjų muitų tarifų lengvatų sistema ir panaikinamas Tarybos reglamentas (EB) Nr. 732/2008, paskelbtas dar 2012 m. spalio 31 d. (OL 2012 L 303, p. 1-82). Komisijos nuomone, Pareiškėja, ilgą laiką versdamasi panašia ūkine - komercine veikla bei būdama atidžiu ir rūpestingu ūkinės veiklos subjektu, turėjo objektyvią galimybę žinoti apie lengvatinio tarifo panaikinimą importuojamoms prekėms nuo 2014 m. sausio 1 d. ir imtis priemonių, kad reikiami dokumentai būtų gauti laiku.

Dėl Pareiškėjos prašymo sustabdyti Kauno TM 2014-01-20 sprendimo (supaprastintos patikrinimo ataskaitos) vykdymą iki bus priimtas galutinis ir neskundžiamas sprendimas byloje Komisija pažymi, kad pagal MAĮ 151 straipsnio nuostatas Komisija nagrinėja mokestinius ginčus. Pagal MAĮ 2 str. 20 punkte nurodytą mokestinių ginčų sąvoką ginčai dėl mokesčių administratoriaus sprendimų vykdymo nėra mokestiniai, todėl nepriklauso Komisijos kompetencijai. Komisijos nuostatų, patvirtintų Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004-09-02 nutarimu Nr. 1119 (Žin., 2004, Nr. 136-4946), 36.1 punkte nustatyta, kad Komisija sprendimu palieka mokesčių mokėtojo skundą nenagrinėtą, jeigu skundas nepriklauso Komisijos kompetencijai. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėjos prašymas dėl sprendimo vykdymo sustabdymo paliktinas nenagrinėtas.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 str. 4 dalimi bei Komisijos nuostatų 36.1 punktu, n u s p r e n d ž i a:

1. Patvirtinti Muitinės departamento prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos 2014-04-28 sprendimą Nr. 1A-220.

2. Pareiškėjos prašymą sustabdyti 2014-01-20 supaprastinto patikrinimo ataskaitos Nr. 4KM19/39-0037S vykdymą palikti nenagrinėtu.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 1 dalį mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimo pirma dalimi dėl mokesčio ginčo, turi teisę šį sprendimą apskusti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius). Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 straipsnio 2 dalį apskusti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą dėl mokesčio ginčo taip pat turi teisę ir centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, spręsdami mokesčių ginčą (arba mokesčio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Pagal Administracinių bylų teisenos įstatymo (Žin., 1999, Nr. 13-308; 2000, Nr. 85-2566) 19 ir 33 str. mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimo antra dalimi, per 1 mėnesį nuo jo gavimo dienos turi teisę apskusti jį Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, 01102 Vilnius).

Komisijos pirmininkas

Steponas Vytautas Jurna

Komisijos nariai

Rasa Stravinskaitė

Edita Veršeliienė

Lina Vosyliene